

[Steffensen]

tusinde år, og såvel den demokratiske socialisme som liberalismen skylder nok den kristne påvirkning mere end de marxistiske og liberalistiske principper.

Vi står som folk socialt, kulturelt og folkeligt i en bundløs gæld til den kristne tro. Det er kirkens opgave at forkynde evangeliet derom, men det er folketingets opgave at give kirken de bedst mulige forhold dertil.

Folkekirken har en selvstændig status, men understøttes af staten efter grundlovens § 4, og der er grund til at lægge mærke til, at den just understøttes. Folkekirken er ikke en offentlig institution som f. eks. postvæsenet og kan derfor ikke behandles på linje dermed, ej heller når der er tale om de besparelser og nedskæringer, som må finde sted på grund af den økonomiske situation.

Det er ikke folkekirken, der har brugt for meget, tværtimod. Folkets behov er i stedet, at kirkens forkyndelse styrkes; problemerne er af holdningsmæssig karakter, og derfor må vi satse på livsværdierne. Vi må satse på det kirkelige arbejde, og her ganske særligt på det kirkelige arbejde blandt ungdommen. Tomhed er vel det udtryk, der bedst udtrykker mange unges situation, og derfor må modsatrettede ressourcer til. Disse ressourcer findes i stor udstrækning i den kristne kirkes forkyndelse. Den forkyndelse skal staten ikke blande sig i, men staten har ifølge grundlovens § 4 pligt til at give den evangelisk-lutherske kirke de bedste rammer for kirkens virke.

Kristeligt folkeparti er modstander af magthævdelsen i statskirketanken. Vi ønsker en decentralisering, så både de folkevalgte organer, menighedsråd og provstiudvalg, og biskopper får større indflydelse på udnævnelserne af såvel domprovster som provster. Vi har indleveret et lovforslag herom, og det kommer om kort tid til behandling her i folketinget, hvorfor jeg ikke skal gå nærmere ind på det nu.

Vi må væk fra den centrale styring, for intet tyder på, at centralisering er bedre til at varetage kirkens opgaver end decentralisering gennem menighedsrådene, tværtimod. Kristeligt folkeparti advarer derfor kirkeministeren imod at arbejde videre med forslaget om tvangsforflyttelse af præster uden medvirken fra de pågældende menighedsråd. Det er næppe til at forestille sig de ulykker, der kan komme af, at menigheder får tildelt præ-

ster, der af den ene eller den anden grund har gjort sig umulige ved manglende forståelse for andres ret og egen værdighed. Lad derfor § 43 stå, og lad os glæde os over, at den sjældent er blevet brugt.

Hvis menighedsrådene får stadig større selvbestemmelsesret, har jeg den tro, at denne paragraf også i fremtiden sjældent vil komme i anvendelse.

Kristeligt folkeparti har haft særlig interesse for sognemedhjælperespørgsmålet og fik i 1974 kirkeminister Kresten Damsgaard til at nedsætte det såkaldte Diderichsenudvalg, der i slutningen af 1979 afleverede sin betænkning. Denne udmærkede betænkning hviler på en omfattende behovsundersøgelse, hvoraf det fremgår, at der ifølge menighedsrådenes og præsternes skøn i mange menigheder er behov for sognemedhjælpere.

Betænkningen foreslår for det første at udvide ordningen med visse kordegnestillinger med sognemedhjælpere, for det andet oprettelse af en ny stilling som sogneassistent til at udføre kirkeligt omsorgsarbejde og for det tredje en stilling som kateket, der kan tage sig af kirkeligt pædagogisk arbejde. Disse nye stillinger skulle ifølge betænkningen finansieres over den kirkelige ligning.

Kristeligt folkeparti ser positivt på alle disse forslag, men vi frygter, at kirkeministeriet kun arbejder videre med den ene af disse 3 stillinger. Ministeren bekræftede jo i sin redegørelse, at man arbejdede med udvidelse af visse kordegnestillinger.

Derfor vil jeg gerne spørge kirkeministeren for det første: har ministeriet siden betænkningens fremkomst udelukkende arbejdet med kordegnenes eventuelle bidrag til sognemedhjælperordningen?

For det andet: har kirkeministeren selv taget kontakt med de forskellige diakonale kirkelige organisationer, der interesserer sig for sognemedhjælperområdet, og som det vil være rimeligt at inddrage i forberedelsen af en uddannelse som sogneassistent eller kateket?

For det tredje: det er afgørende for mig at høre, om kirkeministeren er indstillet på at virkeliggøre friheden i folkekirken yderligere i dette år, således at menighedsrådene, når præster og menighedsråd selv synes, der er behov for at få en sogneassistent eller kateket, har ret til og mulighed for at ansætte en